

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **Z. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Vilémem Vinopalem
sídlem Bratranců Veverkových 396, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 22. 3. 2021, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám jeho právního zástupce Mgr. Viléma Vinopala, advokáta, ve výši 8 107 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo podle ust. § 28 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) a podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 5. 2020 č. j. X a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci od června 2020 snížen příspěvek na péči z částky 12 800 Kč měsíčně na částku 4 400 Kč měsíčně. Podle správních orgánů žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nyní potřebuje pomoc v pěti oblastech základních životních potřeb (oblast oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost). V důsledku toho závislost žalobce na pomoci jiné fyzické osoby podle ust. § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách odpovídá II. stupni závislosti. Oproti předchozímu řízení o opětovném posouzení nároku a výše příspěvku na péči z roku 2016 nyní správní orgány nově neuznaly žalobcovu potřebu pomoci v oblasti mobility a orientace.
2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nepotřebuje pomoc v oblastech mobility, orientace a stravování. Správní orgán I. stupně snížil stupeň závislosti žalobce na pomoci jiné osoby i přesto, že se jeho zdravotní stav od posledního posouzení v roce 2016 zhoršil. Žalobce trpí celou řadou vážných onemocnění jako je např. degenerativní onemocnění pohybového aparátu či smíšená demence, v souvislosti s kterou má problémy s orientací. Žalobci tedy není zřejmé, v čem žalovaný spatřuje zlepšení zdravotního stavu oproti předchozímu posouzení a nesouhlasí také se závěry plynoucími z tvrzeného sociálního šetření, které se uskutečnilo bez předchozího ohlášení. Podle sociální pracovníce se žalobce pohyboval v okolí domu bez opory a poznal svého vnuka, kterému přišel otevřít ke dveřím. Na základě těchto informací žalobci nebyla uznána mobilita a orientace. K tomu však žalobce dodal, že mu návštěvu vnuk v dostatečném předstihu připomenul, a to včetně svého jména. Proto ho také ve dveřích správně oslovil. Otevřít dveře zvládl žalobce bez berlí, neboť před zazvoněním ležel na posteli vzdálené cca 3 metry ode dveří a cestou se opřel o židli. Sociální pracovníci, která se s vnukem potkala u dveří žalobcova bytu, žalobce nepustil dovnitř. V dané chvíli nebyl schopen posoudit, s kým mluví a měl tak obavu z cizího člověka. Žalobcův vnuk taktéž sociální pracovníci do bytu nepustil, protože by tím u žalobce vzbudil neovladatelný záchvat vzteku. Pokud by se sociální pracovníce na sociální šetření předem ohlásila, byla by přítomna i manželka žalobce, která se o žalobce stará. Podle žalobce tak k sociálnímu šetření vůbec nedošlo a nemohlo tak dojít ani k posouzení jeho schopnosti samostatného zvládnutí základních životních potřeb v jeho přirozeném sociálním prostředí. Závěry plynoucí ze sociálního šetření žalobce považuje za nepřesvědčivé, neúplné a především nepřezkoumatelné.
3. Žalobce v roce 2009 absolvoval totální endoprotézu kyčelního kloubu, jeho stav se postupně zhoršuje, není schopen se udržet na nohou, obtížně se pohybuje i s francouzskými holemi, jeho postoj není stabilní a často padá. Chůzi ani po pár schodech nezvládne. Nemůže proto souhlasit se závěry žalovaného, že jeho dolní končetiny nadále plní opěrnou a dynamickou funkci. Žalobce má problémy s orientací jak v cizím, tak v přirozeném prostředí. Trpí středně těžkou demencí, blízké osoby mnohdy nepoznává a

plete si jejich jména. Místem a časem se neorientuje vůbec. Má také výrazné problémy se sluchovou orientací, neboť podle Fowlerovy stupnice trpí ztrátou 65% sluchu. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěry žalovaného týkající se schopnosti samostatného stravování. Bez pomoci ostatních osob žalobce není schopen si jídlo sám připravit, naservírovat ani nakrájet.

4. Žalobce v žalobě navrhl provedení výslechu svědků, konkrétně své manželky, syna a vnuka. Zároveň navrhl, aby soud zadal posudkové komisi MPSV (dále jen „PK MPSV“) vypracování revizního znaleckého posudku o posouzení zdravotního stavu žalobce. Žalované rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1. 4. 2016, č. j. X, které předložil žalobce, soud zjistil, že dle posouzení závislosti žalobce posudkovým lékařem OSSZ Pardubice ze dne 3. 3. 2016 s datem posouzení k 1. 1. 2016, potřebuje žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc celkem v 7 oblastech základních životních potřeb podle § 9 zákona o sociálních službách. Konkrétně se jednalo o mobilitu, orientaci, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Závislost žalobce na péči jiné osoby tak odpovídala III. stupni závislosti, s tím, že v uvedeném rozhodnutí je výslovně uvedeno „[p]osouzení stupně závislosti má trvalou planost“.
7. Dále soud zjistil z obsahu správního spisu tyto rozhodné skutečnosti. Dne 26. 9. 2019 správní orgán I. stupně zahájil nové řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše o příspěvek na péči. Po provedeném sociálním šetření a posouzení stupně závislosti žalobce ze dne 26. 3. 2020 vypracovaným posudkovým lékařem OSSZ Pardubice s platností od 26. 9. 2019 správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 20. 5. 2020, č. j. X snížil žalobci přiznaný příspěvek na péči z částky 12 800 Kč měsíčně na částku 4 400 Kč měsíčně. Podle tohoto rozhodnutí žalobce v současné době potřebuje pomoc v 5 oblastech základních životních potřeb a to v oblékání a obouvání, tělesné hygieně, péči o zdraví, osobních aktivitách a péči o domácnost. Oproti předchozímu rozhodnutí z roku 2016 žalobci nebyla uznána potřeba pomoci v oblastech orientace a mobility. Správní orgán I. stupně neuznání těchto potřeb odůvodnil tím, že podle kontrolního neohlášeného sociálního šetření z června 2019 (bez uvedení konkrétního data) se žalobce pohyboval v okolí domu bez opory a poznal svého vnuka, kterému přišel otevřít ke dveřím. Následně bylo provedeno sociální šetření dne 21. 10. 2019, o němž je ve správním spise založen záznam (21. 10. 2019, od 16:20 do 17:10, sociální pracovník Mgr. H. S.). Není proto důvodná námitka žalobce, že k sociálnímu šetření vůbec nedošlo. Ve vztahu k mobilitě je zde uvedeno „[m]á špatnou stabilitu - motá se a padá vlevo. Schody nevyjde. Špatný úchop - těžší předměty neunes, hrníček přenes, ale už mu několikrát vypadl z ruky - neudrží v pravé ruce. Když se podívá nahoru, tak padá.“ I přes tyto zjištěné skutečnosti posudkový lékař neuznal potřebu pomoci pro oblast mobility. Posudkový lékař neuznal rovněž potřebu pomoci pro oblast stravování, neboť je podle něho žalobce schopen se najíst sám. Vzhledem k názoru posudkového lékaře o zlepšení zdravotního stavu žalobce, správní orgán I. stupně neuznal ani potřebu pomoci v oblasti orientace. Podle správního orgánu I. stupně je nyní žalobce v souladu s ust. § 8

odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni.

8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3. 6. 2020 odvolání, ve kterém vyjádřil nesouhlas s neuznáním potřeby pomoci v oblasti orientace a mobility. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
9. Žalovaný v souladu s ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách požádal PK MPVS o nové posouzení stupně závislosti žalobce. PK MPSV, v níž jako předseda zasedal MUDr. V. M. na jednání konaném dne 9. 12. 2020 dospěla k názoru, že ode dne 26. 9. 2019 je žalobce podle ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni. Podle PK MPSV žalobce nezvládá základní životní potřeby v oblasti oblékání a obouvání, tělesné hygieny, péči o zdraví, osobních aktivit a péči o domácnost. PK MPSV uvedla, že není důvod hodnotit zbývající základní životní potřeby (tj. mobilita, orientace, stravování, výkon fyziologické potřeby a komunikace) ve smyslu ust. § 9 zákona o sociálních službách jako nezvládané. Co se týká posouzení mobility, žalobce nemá těžké postižení hybnosti končetin ve smyslu jejich ochrnutí, ani těžké omezení rozsahu hybnosti nosných kloubů, ani se nejedná o funkční ztrátu dolních končetin. Je schopen zvládat vstávat a usedat, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem. PK MPSV neuznala ani potřebu pomoci v oblasti orientace. Žalobce je orientován místem, časem, osobou, disponuje přiměřenými duševními kompetencemi, které mu umožňují orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Žalobce je také schopen sám konzumovat již připravené nápoje a stravu. Přemístění stravy a nápoje na místo konzumace lze realizovat i posouváním nebo např. převezením na servírovacím stolku. Žalobce je schopen si stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji.
10. Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách: *Příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob.*
11. Ust. § 9 odst. 1 písm. a) až j) téhož zákona vymezuje základní životní potřeby, které jsou pro účely zjištění stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby posuzovány. Jedná se o mobilitu, orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Obsah těchto základních životních potřeb je konkretizován výčtem aktivit, které by měl žadatel o příspěvek na péči zvládat, v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“).
12. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách: *Osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve:*
  - a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,
  - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,
  - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního

stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,

d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

13. V souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vychází okresní správa sociálního zabezpečení při posuzování stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby pro účely přiznání příspěvku na péči ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Z těchto podkladů vychází následně také odvolací správní orgán [srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 Ads 50/2009-63] (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz).
14. Podle ust. § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách: *Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu.*
15. V odvolacím řízení si žalovaný správně vyžádal posudek příslušné PK MPSV podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „ZOPSZ“). Žalovaný pak při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel vycházet v rámci odvolacích námitek navíc i z posudku příslušné PK MPSV. V této souvislosti je nutné konstatovat, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle ust. § 4 odst. 2 zákona ZOPSZ posuzuje posudková komise MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti. To znamená, že musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV, a to od jiné PK MPSV, ev. i znaleckého posudku. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV. Z tohoto důvodu tak krajský soud nevyhověl návrhu žalobce na vypracování revizního posudku PK MPSV.
16. Krajský soud rovněž nevyhověl návrhu žalobce na provedení výslechu žalobcovy manželky, syna a vnuka. Soud musí vycházet z lékařských nálezů a sociálních šetření, tedy z odborného zhodnocení doloženého objektivizovaného zdravotního stavu, nikoli ze subjektivních pocitů a přesvědčení daných osob (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2009 č. j. 4 Ads 81/2009-46).

17. Protože je pro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči třeba odborných medicínských znalostí, je rozsah soudního přezkumu v těchto věcech limitovaný. Podle rozsudku NSS ze dne 29. 9. 2015 č. j. 4 Ads 167/2015-27: „[s]oudy nemají potřebné znalosti pro hodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jeho vlivu na schopnost zvládat základní životní potřeby.“ Rozhodnutí v dané věci je tak závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise. Jedná se tedy o stěžejní důkaz. Pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady mající základ v nedostatečném odůvodnění a nepřezkoumatelnosti, přenesl tyto vady i do rozhodnutí žalované.
18. Podle rozsudku NSS ze dne 29. 9. 2015 č. j. 4 Ads 167/2015-27: „Správní soudy nejsou pomyslnou třetí instancí, která by měla za úkol zhojit pochybení správních orgánů při posouzení zdravotního stavu žalobce, ale orgány příslušející k soudní moci, které poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Není proto možné klást krajskému soudu k tíži, že nedoplnil svými úvahami předložený posudek, který nebyl dostatečně přesvědčivý a úplný, jak vyžaduje judikatura zdejšího soudu.“
19. Krajský soud musí konstatovat, že žalované rozhodnutí, které vycházelo z posudku PK MPSV ze dne 9. 12. 2020 a jehož závěry žalovaný převzal do svého rozhodnutí, je nepřezkoumatelné a to v části svého odůvodnění. Žalovaný žalobci snížil příspěvek na péči v důsledku údajného zlepšení jeho zdravotního stavu. Konkrétně žalobci nebyla uznána potřeba pomoci pro celkem 5 oblastí základních životních potřeb. Žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí neobjasnil, v čem konkrétně došlo ke zlepšení zdravotního stavu žalobce s dopadem na jednotlivé oblasti sebeobsluhy a na základě jakých lékařských nálezů či jiných podkladů tento závěr učinil. Žalovaný se nezabýval tím, z jakého důvodu se žalobce stal soběstačným v oblasti orientace a mobility a v čem se změnila jeho situace oproti předchozímu řízení. To za situace, kdy ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobce není samostatně schopen chůze po schodech a mimo domov má doprovod, přičemž podle příl. 1, písm. a) bod 6., vyhlášky č. 505/2006 Sb., se za schopnost zvládat samostatně mobilitu považuje stav, kdy posuzovaná osoba mimo jiné samostatně zvládá chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů a podle příl. 1, písm. b) bod 3. vyhlášky č. 505/2006 Sb., se za schopnost zvládat samostatně orientaci považuje stav, kdy posuzovaná osoba je mimo jiné schopna samostatně se orientovat osobou, časem a místem. V sociálním šetření popsané okolnosti však vypovídají o tom, že žalobce není samostatně mobilní a dále nastolují důvodné pochybnosti o schopnosti jeho samostatné orientace místem.
20. Pro to, aby bylo možné snížit příspěvek na péči, musí dojít ke zlepšení zdravotního stavu dané osoby, případně musí být důvodně konstatováno, že předchozí posudek PK MPSV byl nadhodnocený. V dané situaci žalovaný nedostal ani jedné ze zmíněných možností. Jak zmíněný posudek PK MPSV, tak i rozhodnutí žalovaného neobsahují přezkoumatelné závěry o zlepšení žalobcova zdravotního stavu ve vztahu ke zvládání jednotlivých základních životních potřeb žalobce oproti předchozímu řízení, které by přitom musely být prokázány objektivizovaným zdravotním stavem žalobce, tedy lékařskými nálezy a výsledky šetření v přirozeném sociálním prostředí žalobce. Současně žalovaný dle odůvodnění rozhodnutí nedospěl k důkazně podloženému závěru, že u žalobce v předchozím řízení došlo k nadhodnocení stupně jeho závislosti ve smyslu § 9 zákona o sociálních službách. Odůvodnění žalovaného rozhodnutí je proto nedostatečné a není

z něho zřejmé, jakými úvahami se řídil při hodnocení zásadních zjištěných skutečnostech ve věci.

21. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatečném odůvodnění se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 19. 12. 2008 č. j. 8 Afs 66/2008-71. „*Přitom musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.*“
22. S ohledem na výše uvedené krajský soud nepokládá posudek PK MPSV ze dne 9. 12. 2020 za úplný a přesvědčivý. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán i soud mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezeným v ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Správní orgán musí vycházet z posudku, který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na výsledek sociálního šetření. K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, které namítá účastník řízení uplatňující nárok na příspěvek na péči.
23. Žalované rozhodnutí z uvedených důvodů vykazuje deficit v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s. ř. s., proto krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku. Správní řízení bude proto třeba ve shora uvedeném směru doplnit, a to přinejmenším o řádně zpracovaný posudek vyhotovený PK MPSV. Je přitom na žalovaném, aby za dané situace před zadáním posudku zvážil rovněž vhodnost nového sociálního šetření v přirozeném sociálním prostředí žalobce.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Náklady řízení v tomto případě tvoří odměna právního zástupce žalobce za 5 úkonů právní služby v celkové výši 5 000 Kč podle ust. § 7 bod 3 ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „*advokátní tarif*“). Konkrétně se jedná o přípravu a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a), doplnění žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) /doplnění žaloby přesahující celkem dvě hodiny je jeden, nikoliv dva úkony, jak se mylně domnívá žalobce/, nahlížení do spisu podle ust. § 11 odst. 1 písm. f), poradu s klientem podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) a účast na soudním jednání podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Náklady řízení tvoří rovněž paušální náhrada hotových výdajů za 5 úkonů právní služby podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu a to ve výši 1 500 Kč. Dále odměnu právního zástupce tvoří náhrada za promeškaný čas ve výši 2 x 100 Kč podle ust. § 14 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna právního zástupce žalobce proto činí částku 6 700 Kč. Protože je právní zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu k přiznané odměně i částka odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1 407 Kč podle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. Celková výše nákladů řízení proto činí částku 8 107 Kč. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení k rukám jeho právního zástupce a to podle ust. § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „*o. s. ř.*“) ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Soud

k náhradě nákladů řízení stanovuje přiměřenou lhůtu v délce 30 dnů podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 10. listopadu 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu